

Fremsat mundtligt i folketinget ²¹/₁₀ (F. sp. 437). 1. beh. ²⁹/₁₀ (F. sp. 584). Partiernes ordførere: Holger Eriksen, Harald Nielsen, Poul Sørensen, Bertel Dahlgaard, Alfred Jensen og Hans Hansen (Rørby). Henvist til udvalg på 17 medlemmer (Holger Eriksen [formand], Nina Andersen, Ditlevsen, Andreas Hansen, M. Larsen, Lars M. Olsen, Edel Saunte [næstformand], Harald Nielsen, Jens Chr. Christensen, N. Chr. Christensen, Arnth Jensen (fra ⁵/₁₁ Henry Christensen), Thorkil Kristensen, Poul Sørensen, Jørgen Jørgensen (Ullerup), Aksel Møller (fra ¹⁵/₂ Ole Bjørn Kraft), Steen og Hans Hansen (Rørby) (fra ¹⁴/₁ Oluf Pedersen)). Beretning (B. sp. 905) afgivet ³/₁₀.

Lovforslaget var enslydende med et i den foregående samling fra radikal side fremsat forslag (årbog 1953—54, side 555) og blev ligesom dette henvist til et folketingsudvalg, der ikke afgav betænkning.

Ved fremsættelsen udtalte *Hans Hansen (Rørby)* (DR) som ordfører for forslagsstillerne: „Under debatten forleden dag om Tysklands suverænitet var næsten alle talere inde på spørgsmålet om den spærreregul i den tyske valglov, som udelukker danske sydslesvigere fra at deltage i tysk lovgivning. Når retsforbundet under forhandlingerne i grundlovskommissionen og valglovskommissionen er gået så stærkt imod bestemmelsen i valglovens § 43 om de 60 000 stemmer som minimum for at få repræsentation i folketinget, er det, fordi vi anser denne bestemmelse for at være i strid med de elementæreste demokratiske grundsætninger. Den skillelinie, der går mellem politisk diktatur og frit folkestyre, er her overskredet, således at der er tale om en farlig tendens henimod diktatur og bort fra en naturlig fornyelse af folkestyret. Vi mener, at folkestyret kun kan forny sig organisk og gro op fra neden. I diktaturstaterne er der — det er almindeligt kendt overalt — etpartisystem og forbud mod offentlig kritik. I valglovens § 43 er der en, omend svag, begyndelse i samme retning.

Man har under forhandlingerne om denne spærreregul anført, at den er nødvendig for at sikre en handlekraftig lovgivningsmagt og en stærk regering. Det er klart, at ved at begrænse kritikken kan man gøre regeringen stærkere, end hvis kritikken får frit løb. Lovgivningsmagten består af kongen og folketinget. Regeringen er kongens repræsentanter. Jeg mener, det er urigtigt at stræbe henimod en stærk regering på bekostning af et stærkt folkestyre. Vi skal prøve på at skabe en naturlig balance her.

Det sidst afholdte folketingsvalg har vist os, at et parti, der opnåede nær ved 60 000 stemmer og efter en ligelig kvotientberegning